

4/2013

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Paul Cornell

Catherine Dreweová

Daryl Gregory

Vyhledka Mrtvého koně

Rachel Swirskyová

Zlatavé lány

České povídky

Hanuš Seiner

Ikonoklasmus

Dana Rusková

Optický klam

Jiří Kábrt

Malá kronika

Jana Rečková

Romance podle post-lidí

Pavel Urban

Bunkr

Publicistika

Edita Dufková

Rok komety

Josef Horký

Fantasy, sci-fi a pravá láska
aneb

jak na ni podle žánrových filmů

www.casopisxb1.cz

Cena: 75 Kč - 3,0 euro

Jason Sanford

Dotyk nebes

XB-1

Předplatné časopisu
XB-1 si můžete na
www.send.cz
objednat na rok,
na půl roku nebo si
přes předplatné můžete
koupit i jednotlivá čísla
a to i zpětně!
V takovém případě za
vás hradíme poštovné.

www.casopisxb1.cz

XB-1 až domů
**s poštovním
zdarma!**

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Paul Cornell: Catherine Dreweová	3
Daryl Gregory: Vyhlička Mrtvého koně	9
Jason Sanford: Dotyk nebes	15
Rachel Swirskyová: Zlatavé lány	22

Domácí SF

Hanuš Seiner: Ikonoklasmus	31
Dana Rusková: Optický klam	43
Jiří Kábrt: Malá kronika	51
Jana Rečková: Romance podle post-lidí	57
Pavel Urban: Bunkr	59

Publicistika

Jason Sanford: Promiňte, že blurbuji	60
<i>Fandomanie</i>	61
Edita Dufková: Rok komety	62
Josef Horký: Fantasy, sci-fi a pravá láska	65

Fantastická věda

Malé ryby - taky ryby; Tajemství Tutanchamonovy matky;	
Dvě kolize Vesty	64

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Mama; Nádherné bytosti;</i>	
<i>Jeníček a Mařenka: Lovci čarodějnic;</i>	
<i>Doručovací služba čarodějky Kiki; Maturita duchů;</i>	
<i>Rallye smrti: Peklo na Zemi;</i>	
<i>Neobyčejný život Timothyho Greena; Klapka!</i>	69

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům; Jana Rečková:</i> Cesta do jabloňového sadu;	
Kendare Blake: Anna krví oděná;	
Michael Grant: BZRK;	
Edith Whartonová: Triumf noci;	
Lucinda Hare: Ta, která tančí s draky;	
Sergej Lukjaněnko: Konkurenti;	
Amy Kathleen Ryan: Mlhovina;	
Daniel H. Wilson: Robokalypsa;	
Mark Lawrence: Trnový princ;	
<i>Goon 1: Nic než utrpení; Nové knihy</i>	74

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Filip Humplík

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSC 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 4. 2013

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Tomasz Maroński

Těžký život šéfredaktora

Nechci tvrdit, že být šéfredaktorem je nesnesitelné nebo odporné. To nikoli. Nicméně má to, ostatně jako všechno, své mouchy. Pro mnohé lidi by představa, že mají do práce tři a půl metru od postele, byla něčím neskutečně famózním. Na druhou stranu je také pravda, že právě tato vzdálenost může být největší překážkou v práci (samozřejmě, že ne vzdálenost, ale vlastní lenost). Jenže deadline pro mě platí jako pro ostatní, ale ta blízkost... Pravda je, že jsem si na to už zvykl a nepůsobí mi to příliš velké problémy. Šéfredaktor musí přísným okem dohlížet na práci a kvalitu svých redaktorů a ostatního personálu. Není to tak jednoduché, když jeden sídlí na Černém Mostě a druhý v Děčíně. Díky telefonu a internetu se však dají vyřešit veškeré problémy, které mohou vzniknout a vznikají v každé redakci a to i v tak dobře fungující, jako je ta naše. Nejhorší jsou ty, které způsobím sám. To pak musím vynadat sám sobě a uznejte, že to není nic příjemného. Naposledy jsem si sypal na hlavu asi tunu popela, když se ozval jeden překladatel (naštěstí naši spolupracovníci jsou lidé slušní a neposílají na mě hned vymahače s baseballovými pálkami nebo exekutory), že nedostal honorář za překlad a já s hrůzou zjistil, že jsem mu ho zapomněl napsat. Nejhorší je, že se v tomto případě nemohu vymluvit na tiskářského šotka...

Další otravnou prací šéfredaktora je psaní honorářů. Nejtěžší je balancovat mezi tím, co by člověk autorům, překladatelům, ilustrátorům, redaktorům či korektorům rád dal za dobře odvedenou práci, a hromádkou peněz, které k tomu má. A vězte, že v literárním časopisu jich nikdy není moc. Na první pohled se to může zdát jako přehnané tvrzení, ale na celý časopis (honoráře, platy atd...) mám asi tolik jako šéfredaktorka průměrného lifestyleho časopisu, který má životnost tak půl roku, na jeden a půl obálky. (To si nemyslím, byl jsem toho sám svědkem) Nejstrašnější okamžik v životě šéfredaktorském však nastává, když je celý časopis hotový, s hotovými korekturami, obálka vytvořená, obsah vcelku bez chyb a schází jediná stránka - ta, kterou právě čtete. Napsat dvanáct úvodníků ročně je heroický výkon i pro tak ukecaného člověka, jako jsem já. Když to vezmu kolem a kolem, napsal jsem jich asi dvě stě. Vězte, že se každý rok snažím přimět své redaktory k napsání alespoň několika z nich, ale podaří se mi to asi tak jednou za dva roky...

Vlado Ríša

p.s. Originálně se vymlouvá Jarda Jiran: musíš to psát ty, protože nikdo jiný nedokáže napsat něco o ničem tak, aby se to dalo číst.

Je to skoro tak hezká výmluva jako ty, které pocházejí z úst jedné mé kamarádky, známé notorickým nedodržováním deadlinů. Ta jich však má nepřeberné množství. o:))))))

Prorok v Praze.

Nemusíte mít obavy, nejde o nikoho jiného než o hlavního hrdinu nové videohry Crysis 3. Prorok navštívil hlavní město České republiky Prahu. Důkazem jsou nejen obrázky pod tímto drbem, ale i video, které bylo při této příležitosti natočeno (http://www.youtube.com/watch?v=ls_3tIcZLlk).

Ve skutečnosti se jmenuje Giancarlo, je původem Ital a také vítěz řady světových soutěží v cosplayi. Všechny obleky si vyrábí doma sám! Z Prahy si mimo jiné odvezl Crysis 3 v české verzi, protože má shodou okolností českou přítelkyni.

(pozn. cosplay je zkratka z anglických slov "costume play", což v překladu znamená kostýmová hra. Jako cosplay označujeme kostým, v němž se daný člověk snaží vypadat jako nějaká postava z anime, mangy nebo třeba počítačové hry)

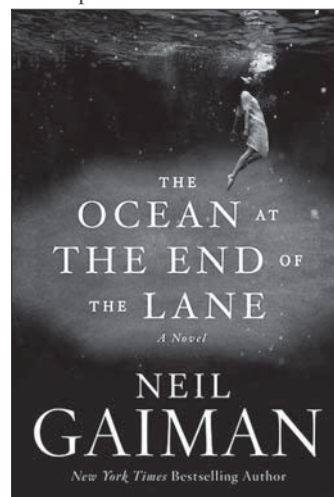
Encyklopedie Science fiction online a zdarma

Třetí edice stěžejního informačního zdroje o žánru science fiction The Encyclopedia of Science Fiction byla vydána online v roce 2012 a je k dispozici zcela zdarma. Pokud si potřebujete zjistit trochu více o žánru science fiction, získáte tu dostatek informací, které jsou navíc průběžně doplňovány. První vydání encyklopedie, vy-

dané v roce 1979, bylo editované Peterem Nicholsem a obsahovalo 700 000 slov. Druhá edice, připravená Johnem Clutem a Peterem Nicholsem, přišla o čtrnáct let později a zahrnovala už přes 1,3 milionu slov. Oproti tomu třetí edice obsahuje už více jak čtyři miliony slov, 12 000 hesel a přes 100 tisíc vnitřních odkazů. Hesla pokrývají celou oblast science fiction: autory, malíře, filmy, hudbu, hry a časopisy. Editory patří mezi velká jména ve světě science fiction: John Clute, David Langford, Peter Nicholls a vedoucí editor Graham Sleight. První dvě edice encyklopedie získaly cenu Hugo. Adesa je <http://www.sf-encyclopedia.com>

Režisér „Pokání“ plánuje adaptaci Neila Gaimana

Režisér Joe Wright (Pýcha a předsudek, Pokání, Anna Karenina) v současné době připravuje filmovou adaptaci nového románu Neila Gaimana „The Ocean At The End Of The Lane“ (Oceán na konci cesty). Film bude natáčet studio Focus Features s produkčními Tomem Hanksem a Gerym Goetzmanem, za pomoci produkční společnosti Playtone. Oceán na konci cesty je román o dětství a vzpomínkách – říká Gaiman. Je to příběh o magii, o síle příběhů a jak čelíme temnotě uvnitř nás samých. Vypráví o strachu a lásce, smrti a rodině. Ale v základě, doufám, je to příběh o přežití.

Paul Cornell

Catherine Dreweová

(CATHERINE DREWE)

Hamilton ze zvuků doléhajících zpoza okna poznal, že lovci dostihli svou kořist. Štěkot, který derbyshirští manhoundi vydávali ve vteřinách před útokem, měl zvláštní podobu. Zajímání, jež vypovídalo o jejich vzrušení, změna rytmu dechu, jak se připravovali skočit na krk kořisti, kterou jim jezdcí nadehnali. Měl pro ten zvuk pochopení.

Ohlédl se k ušáku, v němž seděl Turpin, na klíně stále otevřený svazek Butrisse, který v časně fázi honu vytáhl ze Sandertonovy knihovny. Kůže na Turpinově obličeji byla mozaikou rozmanitých odstínů od zářivě světlých pih, za jaké by se nemusel stydět žádný Ir, až po snědé tóny mulatů. Ve vyšších vojenských kruzích to bylo běžné. Byla to známka toho, že Turpinova tvář prošla mnoha regeneracemi a transplantacemi. Hamilton v tom viděl jen pózu, ačkoliv by to nikdy nevyslovil nahlas. Sám si vyžádal, aby se jeho nová pravá ruka plně shodovala se zbytkem těla. Očekával, že se na to Turpin nebo jiný z vysokých důstojníků, kteří si příležitostně vyžádali jeho služby, zeptá, ale nikdo to nikdy neudělal.

Venku sílila změť pokřiku a troubení, jež vyvrcholila náhlým vysokým zavýtím psa, který strhl kořist, načež byl zadržen, aby ji neroztrhal. Turpin otevřel oči. „Zatraceně,“ zaklel. Pak ovšem vyloudil na tváři lehký úsměv. „Ale stejně, pět hodin. Dostali pořádně do těla.“

Hamilton odpověděl podobným úsměvem a změnil postoj tak, aby lépe odpovídal Turpinovu nonšalantnímu rozpoložení. „Ano, pane.“

Turpin zavřel knihu. „Myslel jsem, že mě mají, už před hodinou, proto jsem pro vás poslal. Jak jste se měl po celý víkend? Postaral se o vás Sanderton dobře?“ Turpin dorazil předešlého dne pozdě večer, nikým neohlášen a neočekáván, jak to často dělával, posadil se na konec jídelního stolu, zrovna když se gentlemani chystali rozejít, a mluvil jen o lovu chystaném na další den, včetně toho, že požádal hostitele, aby se Hamilton honu neúčastnil.

„Byla to velmi příjemná sešlost, pane. Večeře byla vynikající.“

„Slyšel jsem, že jste spořádal notnou porci drůbeže.“

Hamilton naklonil hlavu. Čekal, že Turpin přejde k věci, ale nedočkál se ještě hezkou chvíli. Turpin naopak strávil dalších dvacet minut a třiatřicet sekund dotazy na Hamiltonovu rodinu a rozebíráním některých detailů jeho rodokmenu. Hamilton už zjistil, že se mu to stává často. Tu a tam ho napadlo, že snad proto, že je Ir. Teď se mu ona myšlenka vrátila znovu, ale nijak ho neznepokojovala. Měl velmi rád tohoto muže, jenž ho odvolal z Konstantinopole, když bylo zřejmé, že jediná dobrá věc, kterou tam může udělat, je připomenout kaiserovi, že jakékoliv narušení míru v Evropě má své následky, a že každý čin se splácí krví. Hamilton by to samozřejmě udělal, ale bez toho se mu každé ráno vstávalo o něco lehčeji.

„Nuže.“ Turpin vstal a zařadil knihu zpět do přihrádky v knihovně. „Seznali jsme, že jste zdrav a hledíte si konverzace, jež zněla jako zvon svolávající společnost k jídlu. Máme pro vás práci, majore. Bez uniformy.“

Hamilton to „my“ pochopil jako *plural majesticus*. Zjistil, že se mu na rtech usídlil sebevědomý úsměv. „Ano, pane. Děkuji.“

Turpin se dotkl prstem desky stolu a otisk zasvítíl bakteriální fosforescencí. Hamilton se naklonil nad stůl a udělal totéž. Propojil receptory v pokožce se souborem podkladů.

„Nikdo jiný o tom neví,“ dodal Turpin.

Do Hamiltona proudily informace. Rozjařovaly ho. Cítil, jak se mu z pachů a obrazů země, kde nikdy nebyl, chvěje chřípí. Nové teritorium. Nově postavené nízké bílé dřevěné budovy, podle vzhledu ani ne den staré, s hrdě vlajícími prapory carského Ruska. Tedy, spíše rozvinutými, protože proudění atmosféry k jejich pohybu přispívalo jen málo. Skoro tma. Svitání? Nebylo to nepříjemné.

A byla tam žena. Stála na útesu a dívala se dolů do šeré rokle, jako by si prohlížela kořist. Hamilton neviděl, na co se dívá. S výjevem přišla emoce a Hamilton na ni zareagoval, přiměl se ženu i její kořist na chvíli nenávidět, takže kdyby skutečně došlo k něčemu podobnému jako tato chvíle, byl by nad věcí.

Vlasy měla obarvené na zeleno, ale svázané do uzlů, jež nasvědčovaly, že je jen zřídka musí rozpustit a znovu učesat. Krk měla odhalený způsobem, který vypovídal, že je připravená na gilotinu, a její vzdor ještě zdůrazňoval černý límeček šatů. Hamilton se nebránil obdivu k takové statečnosti, neboť vždycky obdivoval bojové kvality všech, s nimiž se při své práci setkal. Její šaty snad vznikly v pekle úzkých slévárenských uliček Kyjeva, tenké modré žilky výztuh a napájení přes carsky bílé plátno se složitým krepováním pergamenového vzhledu. Vypadalo to, jako by si oblékla mapu.

Ruce měla složené na břicho, rychle oddechovala a ovládala se nesmírnou silou vůle. Chtělo se jí vítězoslavně jásat a skákat radostí.

Hamilton se přistihl při přání, aby se otočila.

Ale tam obraz skončil a vzácná data mu dál proudila do mozku. Většinu uložil do různých oddělení k pozdějšímu prostudování a v záběru pozornosti si ponechal pouze rejstřík.

„Catherine Dreweová,“ oznámil Turpin. „Už jste se s ní někdy setkal?“

Jenom proto, že jsou oba Irové? Hamilton tu myšlenku zaplašil. „Ne.“

„Dobře. Tohle emocionální vysílání jsme zachytili neočekávaně. Od někoho, kdo stál za ní, předpokládáme, že to byl osobní strážce. Jedna z našich družic před třemi dny náhodou ve správnou chvíli přelétala Valles Marineris.“

Hamilton si to uvědomil už dřív. „Rusové jsou na Marsu.“

Turpin přikývl. „Děsivé, že?“

„Její armáda je...?“

„Myslíte spolu s ní, protože jestli ano, máme co do činění s trestuhodnou nedbalostí vůči bezpečnosti našich spojenců na savojském dvoře?“

Hamilton odpověděl na Turpinův úsměv stejně. „Myslel jsem si, že přede mnou asi budete mít náskok, pane.“

„Doufáme, že ne. Ani nevíme, jak by se tam dostala. Takže Chiamberi do toho ještě zapleten není. Je tam nejspíš na vlastní pěst; buď vyjednává o odměně, za kterou se postaví na ruskou stranu v nějakém jejich dlouhodobém plánu proti savojské dynastii, anebo už je součástí takového plánu, zřejmě jako konzultantka. Víte, ony nás ty žoldnéřské armády všechny znepokojují, ale dobré na nich je to, že je občas můžeme použít jako

ZAHRAŇIČNÍ SF

pasivní sběrače zpravodajských informací, nechat je sloužit některé ze stran do té míry, do jaké jim věří, a potom si je koupit a vytáhnout z nich, co vědí.“

„To je ten úkol, pane?“

„Ne. Už jsme vytvořili dezinformace nevyvratitelné povahy, jež nasvědčují tomu, že už k tomu došlo, že jsme slečně Dreweové za její koketování s medvědem předem zaplatili, a jsme připraveni pustit je do oběhu. Vaše vnější krycí identita bude nevolník, vaše vnitřní krycí identita bude postradatelný příslušník Ochranky. Vaším úkolem bude zabít jedním rázem ji i jakékoliv její společníky.“

Hamilton se přistihl, že se znovu zhluboka nadechuje. „Svět si tedy bude myslet, že Rusové odhalili její zradu a tajně ji popravili.“

„A nepodařilo se jim to ututlat, což si všichni s radostí vyloží po svém. Žoldnéři slečny Dreweové jsou jí nesmírně věrní. Mnoho z nich o sobě prohlašuje, že jsou do ní zamilovaní. Několik z nich je nepochybně jejími milenci. Ti v žádné smlouvě pokračovat nebudou, jestli zemře za podobných okolností. Navíc by se mohli cítit povinováni odhalit přítomnost Rusů na Marsu...“

„Aniž bychom se na tom odhalení podíleli my.“

„Takže carova státní návštěva o Vánocích a rozhovory o obchodu s polovodiči nebudou probíhat v rozpačitém ovzduší. Savojští se nebudou vyptávat a nic neřeknou. Budou schopni vyvinout na medvěda nátlak ještě v době, kdy Rusové ani zdaleka nebudou připraveni k boji. Nedojde k žádné otevřené válce, rovnováha sil zůstane zachována, a ještě lépe...“

„Zběhlí žoldnéři slečny Dreweové nám možná skutečně poskytnou informace o ruských zbraních a úmyslech, o kterých tvrdíme, že nám je obstarávala.“

„A další podobné skupiny, pobouřené ruskou proradností, budou mít menší chuť jim pomáhat. Vychází to krásně, ne?“ Turpin natáhl ruku s ohnutým prsteníčkem a Hamilton se jeho špičky dotkl svým prstem, čímž oficiálně přijal rozkazy a potvrdil to. „Výborně. Odcestujete za tři dny. Zítra si přijďte pro krycí identity a přípravu.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Turpin vyzval příchozí ke vstupu a dovnitř vpochodovala rozjařená skupina lovců se Sandertonem v čele, s blátem ještě na botách. V popředí hloučku šla holčička, Sandertonova dcera. Na tvářičkách měla rozmazanou krev a v pravé ruce držela za vlasy Turpinovu hlavu. „Chceš si ji sníst, strýčku?“ zeptala se.

Turpin k ní přistoupil, rozčechral jí vlasy a prohlédl si rysy svého klonu. „Ano, vezmu si své prionové transmutery zpátky, Augusto. Ve svém věku jimi nemohu marnotratně plýtvat.“

Sanderton ho ujistil, že kuchař je na takové situace zvyklý a že z mozku uvaří polévku.

Hamilton zachytil pohled dívčiny, když ukládala hlavu na podnos přinesený jedním sluhou. Smála se, že krev kape na koberec, a snažila se ji zachytit dlaní.

Hamilton zjistil, že se usmívá také.

Hamilton se omluvil hostiteli a ještě toho večera odjel svým motorovým kočárem Morgan 66 do Oxfordu. Předání elektrického motoru v něm probouzelo radost. Precizní práce. Malé mechanismy udržující v hladkém chodu ty velké.

Na ulici St. Giles nebyl žádný provoz, ale už když se Hamilton podíval na hodinky, věděl, že začátek bohoslužby nestihne. Prohnal se po Banbury Road, na poslední chvíli zpomalil, aby zabočil do Parks Road, a pokochal se pohledem na muzeum Pitta-Riverse osvětlené pohyblivými upoutávkami na nějakou

mimořádnou výstavu. Když vypnul motor a setrvačností dojel na nádvoří koleje, vyhnul se z bránice houf hlídačů, ale při pohledu na emblém 4. dragounského pluku smekli čapky a zatleskali. Několika slovy se navzájem pozdravili, pak se ven vykolébala Loftusová, hlavní brána, oslovila Hamiltona svým obvyklým přátelsky hrubým způsobem a poslala své podřízené odtlačit vozidlo na šterkovou plochu hned za bránici.

Hamilton krácel v chladné tmě přes nádvoří a s letmým potěšením si všiml, že v neonových čmáranicích na stěně starého schodiště se objevily nové klikyháky. Mráz zdůrazňoval pachy z kuchyněk i rámus teledramatických systémů ve studentských pokojích. Pokrmy a hudba patřily muslimům, hinduistům i Registrovaným bratřím severoamerických protektorátů. Keble College udržovala svou kosmopolitní tradici.

Zamířil ke kapli. Když došel k hlavním dveřím, zvony znějící zevnitř umlkly. Položil ruku na dřevo, zaváhal a šel se posadit do chodby u postranních dveří. Naslouchal začátku bohoslužby a zjistil, že slova i hlas, který je pronáší, povznášejí jeho srdce: „Váš svět se otáčí stejně, jako se otáčí Sluneční soustava, jako se otáčí vesmír, všechny síly v rovnováze, ke každé akci reakce, rotace a kompenzace, jež vzdoruje válce a poráží smrt, a tajemství toho, co se může stát v kterémkoliv okamžiku i v kterémkoliv prostoru, bude přetrvávat...“

Čekal hodinu, dokud bohoslužba neskončila, těšil se z chladu a přes dřevo dveří poslouchal ten hlas, známý a vzdálený.

Když se shromáždění rozcházelo, Hamilton se nenápadně propletl zástupem a prošel kolem kostelníků zhasínajících svíčky a sbírajících zpěvníky. Táhle je. Stála k němu zády. Annie. Pod třípytivou klenbou interiéru kaple, jemuž vévodilo obří vyobrazení Boha s mečem místo jazyka, jenž se svým Slovem klene nad prostorem a časem.

Obrátila se po zvuku jeho kroků. Byla právě tak půvabná, jak si ji pamatoval. „Jonathane,“ vydechla. „Kde se tu bereš?“

Uchopil její ruku, přiložil si ji na obličej a požádal o požehnaní.

Požehnání mu vyneslo zlepšení o pouhé dvě desetiny procenta. Annie si to znovu ověřila v jeho hlavě, za jeho očima, a on si na chvíli pomyslel, jak by bylo krásné, kdyby jí mohl ukázat všechny své staré krycí totožnosti, přiznat se jí. Ale ne. Nemohl. Dokud tohle životní období nebude mít za sebou.

„To je hodně nepatrný účinek,“ řekla. „Tvoje modlitby sotva nabudily pole. Uvažuješ snad o vraždě?“

Hamilton se zasmál způsobem, který měl dát jasně najevo, že samozřejmě nikoli. Ale ve skutečnosti se smál ironii osudu. Nebylo to poprvé, kdy se rovnováha postavila proti těm, kteří se ji pouze snažili udržovat. Odebrali se do postranní kaple, kde bylo uloženo *Světlo světa* Holmana Hunta. Exemplář vystavený u sv. Pavla pro čumily z Impéria byla pouhá kopie.

Takováto místa byla pro Hamiltona útočištěm, kam se synové Impéria vraceli poté, co provedli strašlivé věci, čepý, kolem nichž se otáčel jejich nebezpečný svět, místa, kde lepší lidé mohli udržovat to, kvůli čemu oni takové věci dělali. Annie, jeho staří učitelé jako Hartridge a Parrish, architektura a zvyky, samotná půda byly důvodem, proč si zvolil tuto práci. Cestou odsud se zastaví u Beránka a vlejky a vypije půl pinty piva s nadějí, že tu druhou polovinu dopije po návratu. Jako mnozí jiní před ním po celá staletí.

Když kostelníci odešli, Annie mu prokázala za oltářem jistou službu a Hamilton jí tu pozornost oplatil.

A potom odešel z posvěcené půdy a vypravil se do světa, který nebyl Anglie, vybaven pouze nepatrným a směšným požeňmáním.

* * *

Ve strohých anonymních kancelářích za Horse Guard Parade ho vyzbrojili a dali mu instrukce. Vyhlédl z tajného kouta své mysli a viděl, že teď je Miquel Du Pasonade, dluhový nevolník třetí generace. Nechal Miquela dojít ke dveřím a rozloučit se a vystoupil do popředí a převzal kontrolu jenom při obeznamování se se zbraněmi.

Nechal svou krycí identitu podniknout noční let do Woomery a sám úplně vypnul. Probudil se teprve, když platil kalifornskými rubly jednosměrnou letenku jehlou na Orbitu.

Hamilton se vždycky rád díval, jak se pod ním propadají kontinenty, když stoupal k nebi. V duchu si na ně promítal obrysy velkých evropských říší, jejich menších spojenců, kolonií a protektorátů. Širší sluneční soustava odrážela tyto státy jako zrcadlo v lunaparku, dodávala stínové váhy některým menším státům prostřednictvím jejich vlastnictví tam v temnotě, zatímco jiné zahanbovala tím, jak málo toho dosáhly mimo svůj svět.

* * *

Hamilton čekal na Orbitě dva dny, během nichž nechával svou krycí identitu potloukat se po těch správných hospodách jako jednoho z vyhladovělých venkovanů. Jednoho večera se opil a tehdy vtrhli dovnitř, zabouchli za sebou nedobytné dveře, statní muži, kteří vypadali, jako by měli být oblečeni v uniformě, ale budili pozornost tím, že byli v civilu.

Naskočila jeho krycí totožnost.

Když ho popadli za vlasy a položili mu prsty na obličej, Hamilton si dopřál chvilku utajené pýchy. A to bylo všechno.

* * *

Probudil se násilně zverbovaný, jeho společníci kolem oslavovali svůj osud prvním dobrým jídlem za celé týdny. Seděli uvnitř modrobílého trupu.

Měli kamsi namířeno a jeho krycí totožnost nevěděla kam.

Ale Hamilton to věděl.

* * *

Normálně by se po příletu na Mars ubytoval v Red Savoy Raffles v mučivé vzdálenosti od Mons, jak to formulovala neobratná reklama, a strávil by večer dohadováním o výběru z vinného lístku se signorem Harakitou. Nevolnictví u Medvěda nabízelo jiné vyhlídky. Loď, v níž byli nevolníci převáženi, páchla nemytými těly. Během cesty jim byly přidělovány úkoly, které by vyžadovaly neustálé nákladné náhrady, kdyby je vykonávaly mechanismy: údržba raketových motorů, opravy infrastruktury pro podporu života. Za tři týdny, co byl Hamilton na palubě, došlo ke dvěma smrtelným úrazům.

Nevolníků si příliš necenili. Všichni museli projít elektromagnetickým skenem. Hamilton přihlížel, jak skener registruje první úroveň jeho krytí. Přijal ji. Hlubší úroveň si všimnou teprve tehdy, až bude tento snímek odeslán do analyzačních center v úlech Sankt Petěrburgu, s trochou naděje teprve po vlastním činu, až bude na pořadu dne vyšetřování a ospravedlňování.

Pro zvýšení účinku byla také veřejně registrována u úřadů na Orbitě, a bude tedy odhalena znalci mysli v hlavních městech všech říší.

Ale to nebylo všechno, co elektromagnetický skener udělal. Náhle zajel hlouběji. Ale nepátrá, uvědomil si Hamilton...

Řeže!

Hamilton sebou trhl při pohledu z dálky na to, jak se některé vyšší duševní funkce jeho krycí identity rozpadají.

Od té chvíle to bylo jako sedět na ramenou opilci a Hamilton musel několikrát zasáhnout, aby svému tělu zabránil vystavovat se nebezpečí. To bylo v pořádku. Nevolníci také kouřili tabák, což on odmítl. Krycí identita nemůže vypadat příliš dokonale.

* * *

Když ruské vesmírné plavidlo aerodynamicky brzdilo v řídké atmosféře Marsu a zahájilo sestup k povrchu, byli nevolníci připoutáni k sedadlům ve svém modulu. To bylo první překvapení. Plavidlo nasadilo zcela konvenční kurs: bude viditelné z každého majáku. Tohle musí být ohlášený let, uvědomil si Hamilton a zatoužil po přístupu k oknu. Teď musí být blízko svému cíli, což jsou možná letoviska v oblasti Tharsis...

Potom přišlo burácení, náhlé trnutí a závatný pocit pádu. Hamiltonův žaludek to přivítal. Věděl, že se ve volném pádu na rozdíl od většiny lidí, které kdy potkal, cítí jako doma. Jako by moře vítaló žaloka.

Nyní na něho působily jiné setrvačné síly: museli je katapultovat z hlavního plavidla pod velmi ostrým úhlem v senzorovém stínu nějakého pohoří...

Poznání ho osvítilo jako Isaaka Newtona v moment, kdy uviděl drobkou červíka a začal přemýšlet o nekonečné marnosti.

Hamilton se začal svinovat do nárazové polohy...

Potom se silou vůle přinutil to nedělat. Příliš dokonalé!

Jeho sedadlo se vytrhlo z ukotvení a on vylétl ke stropu.

* * *

Vzduch mu připadal divný. Nedostatečný! Nepříjemný. A ten zápach. Hamilton měl na chvíli pocit, že se nachází v bitvě. Ale kde jsou zvuky...?

Rozehnali tmou okolo něj. Jednali hrubě. Jasná světla a zběžná prohlídka, převraceli jeho tělo sem a tam. Hamiltona na chvíli přepadl náhlý strach o vlastní tělo, jež mu nyní nepatřilo, neopatrně poškozené loutkou, které je půjčil! Chtěl se rvát! Praštit je pěstí do obličeje!

Ovládl se. Snažil se dýchat.

Na chvíli se jim vykroutil ze sevření, jenom aby se rozhlédl.

Nevolnická ubytovna proměněná v improvizovanou nemocnici. Palandy vyrůstající z udusané hlíny, vystlané vlastními pilinami. Pestré uniformy ruských stráží, modré a bílé s lesklými epoletami, vyleštěné ceremoniální přilby, uvnitř místnosti odložené. Všichni měli dýchací masky a nádržky s kyslíkem. Samá keramika, žádný kov. Bojí se detektorů. Před jeho obličejem se opět objevil ruský vojenský felčar a posvítil mu baterkou do oka. Také v masce.

Obdélník světla pronikajícího dveřmi dovnitř. Jednoho po druhém je vytáhli z lůžka a postrčili k němu. Stále nemohl dýchat. Ten pach bitvy pocházel odtamtud...

To nebyla bitva. Směsice pachů. Těla uvnitř. A venku...

Střelný prach.

Půda s vysokým obsahem minerálů.

Vykořčil do světla a zvedl ruku.

Ucítil, jak ho pálí kůže, a vyjekl. Vrhł se kupředu do vítaného pruhu šera a stínil si oči před světlem, které ho mohlo oslepit.

Ležel ve stínu na zemi šedé jako střelný prach, za ním smích a slunce odrážející se od nakloněné skály jako chladná výheň na zakaleném nebi.

Byl ve Valles Marineris, nejhlubší roklí ve Sluneční soustavě. Slunce pláło nízko na západě a odráželo se od bílých budov. Nebe bylo plné tvrdého ultrafialového záření. Jeho plíce zápasily o nevalné nádechy. Do prstů už ho štípál mráz. A neměl na sobě žádnou ochrannou výstroj.

* * *

Přiměli nevolníky k pochodu po stinné straně údolí. Alespoň že jim dali rukavice.

Přes zástup lidí se náhle přehnal prudký závan větru, div je nesrazil k zemi, zasypal je prachem a byl zase tentam. Byl šok, že se tu vůbec dalo dýchat. Hamilton pokradmu vrhl ze stínu pohled vzhůru po nejbližším srázu, když se krčil před větrem. V samotném Valles byste nemuseli nutně poznat, že jste v kaňonu, protože jeho dno se díky své šířce prostíralo od obzoru k obzoru. Tohle tedy muselo být jedno z menších údolí uvnitř obří prolákliny. Mohli tedy být nějakých šest mil hluboko. Vzhledem k postupu terraformace na ostatním marsovském globu tu mohl být tlak vzduchu právě tak akorát.

Když ho okřikl dozorce v ruské uniformě, uvědomil si, že zpomalil a ostatní nevolníci ho předešli. Ale jeho krycí identita poháněla tělo k tak rychlému pohybu, jakého jen bylo schopno.

Uvědomil si, že se od ostatních liší.

Fyzický pohyb pro něho byl obtížnější než pro ně. Proč?

Pohlédl na muže vedle sebe a setkal se s mihavým výrazem nezámju.

Mentální prověrka! Oni nezbavili nevolníky vyšších duševních funkcí jenom proto, aby byli poslušní, oni vypnuli mozkové procesy, které spotřebovávají kyslík!

Hamilton spojil své duševní úsilí s úsilím své krycí osobnosti a přiměl tělo zrychlit krok. Cítil, jak ho pálí plíce. Nevolníkům zbývalo možná několik měsíců života, než je okolní podmínky sklátí. On sám měl pocit, že mu zbývá tak týden.

Chvilí uvažoval o strategickém ústupu. Osobní kapsle čekala v soutěsce... poradil se s mapou uloženou v paměti... šestnáct mil odsud.

Mohlo to být i dál. Ale stále to nepřipadalo v úvahu bez zásoby kyslíku, jaká dříve byla u nevolníků pracujících v takových podmínkách běžná. Jestli má z tohohle vyváznout, bude muset podobné zařízení ukrást, čím dříve tím lépe, než jeho tělo zeslábne.

Na druhou stranu, když zůstane a po zadaných zabitích zemře, bude úkol úspěšně splněn. Krycí identita zůstane v každém případě podstrčena.

Rozhodl se. Neodejde, dokud je nějaká šance na úspěch.

Nechal mysl odpočinout při vzpomínkách na Annie, na koleji a na zvuk motoru morganu. Potom už na tyhle věci znovu nemyslel.

* * *

V následujících dnech Hamiltona posílali do práce s ostatními nevolníky. Procházel v duchu vinný lístek Raffles. Vzpomínal na chutě a vjemy. Rozvažoval nad ligovou tabulkou svých favoritů. Ačkoliv se detaily různily, každý den byli v čele 2003 Leoville Las Cases.

Jeho tělo se zatím hroutilo, na nezakryté, sluncem a větrem sežehnuté pokožce se mu tvořily puchýře, v každíčkém svalu

úporné bolesti a křeče, bolesti hlavy, z nichž se mu spouštěla krev z nosu. A nejhorší ze všeho bylo, že ještě ani nezahlédl Catherine Dreweovou.

Jeho pracovní četa za pomoci omezených keramických a dřevěných nástrojů osazovala výztuže do důlní štol. Ostatní nevolníci kopali, živění výpěstky z nádrží s živným roztokem vyhloubených ve stěnách údolí. Panovalo tam ovzduší naléhavosti. Kopání bylo vedeno přesným směrem podle plánů.

Tohle nebyla výstavba opevnění. Turpinovy závěry byly sice logické, ale nesprávné. Tady nešlo o vojenskou ofenzívu. Rusové působili dojmem zlodějů, kteří se chtějí nepozorovaně propokat ke kořisti, popadnout lup a utéct.

O co tu tedy jde? Hamilton zahlédl jenom jednu uniformu nesoucí emblém armády Dreweové. Nášivka zobrazovala typicky amatérskou a sebezveličující heraldiku žoldnéřských skupin. Hlásila se k falešné (a dnes už ani neexistující) irské aristokracii, ale nesla ústupky všem významným evropským dvorům – nic, co by rozzlobilo i toho nejprchlivějšího panovníka. Ten znak Hamiltona dráždil. Byl to zmetek, který neodhaloval nic a současně odhaloval příliš.

Emblém se nacházel na rukávu jakéhosi osobního strážce, muže se svalovou strukturou stavěnou na to, aby snesl nějakou tu palbu z ručních zbraní, než padne k zemi. V nízké gravitaci se pohyboval nemotorně. Hamilton zaznamenal přívál podivně známých pocitů a pochopil, že jde o muže, od něhož pochází to emoční vysílání.

Jednou se tu s ním nepochybně objeví i jeho velitelka.

* * *

Po třech dnech si Hamiltonova četa vyměnila úkoly s druhou skupinou a přesunula se ke kopání na skalní čelbě štol. Hamilton to uvítal: tlak vzduchu tam byl o maličko vyšší.

Už nějaký čas trpěl halucinacemi. V duchu viděl obří otáčející se hodiny na pozadí vlajek všech impérií. Po mapách postupovaly armády v podobě linií, jež se rozpadaly na spršky částic, a každý postup byl kompenzován jiným, aby velký systém zůstal v chodu. On sám kráčet v jedné z těch linií a střílel po imaginárních útočnicích. Kolem obíhaly po svých vlastních drahách ženy a doteky jejich rukou a nejkratší možné polibky, než je setrvačnost odnesla pryč, udržovaly energii celého toho kolotoče.

A ve středu toho všeho... nevěděl. Různorodost náhody, efekt nepatrné pravděpodobnosti, jež mění nemožné ve všední. Sklonil se před nekonečnými ozubenými koly a modlil se za odpuštění.

* * *

Z otupělosti ho vytrhl nečekaný hluk před ním. Náhlý sesuv kamení. Celá čelba před ním povolila.

Nevolníci pracující kolem se potáceli a klopýtali, snad kvůli kamení pod nohama. Jeden vedle něho upadl. Ruský dozorce se sklonil, aby zkontroloval mužův stav, vytáhl pistoli, pak zřejmě usoudil, že by to bylo příliš drahé, a prořízl nevolníkovi hrdlo keramickým nožem. Mrtvolu odnesli vykrvácet do nádrží s živným roztokem a dozorce cestou k východu pokřikoval rozkazy.

Hamilton se obličejem přiblížil k nově odhalené skalní stěně. Působila jinak. Zdála se černější. Ikonicák. Jako předěl mezi životem a smrtí. Měl pocit, že uvnitř něco slyší. Že ho něco volá. Anebo to byla ta myšlenka, kterou si nepřipouštěl, kaple a uvnitř ní Annie?

To strašlivé zoufalství, které by mu otrávil duši, prolomil hlas: „Támhle!“

Hamilton se obrátil a s úlevou se usmál, že ji konečně vidí. Catherine Dreweová. Tváří v tvář. Vlasy měla ztmavlé prachem